

TALLERS

de suport educatiu al jovent 2016

Iniciativa impulsada per:

Em col·laboració amb:

Amb el suport de:

¿RELACIONES TÓXICAS?

SAM, Quan ens sembla que no fa res...

El Pis Bolós atenem a nois tutelats de 16 a 18 anys. El nostre principal objectiu és aconseguir que els joves atesos puguin portar una vida autònoma un cop compleixin la majoria d'edat i es desvinculin del servei. Per poder concloure que els joves poden viure emancipadament, treballeu perquè s'empoderin i assoleixin les següents competències: emocionals, econòmiques, laborals, habitatge, formatives, de vida quotidiana i salut.

Fa més d'un any, al pis, ens va entrar un jove apunt de fer 17 anys, s'apropava la data de fer-ne 18 i el cas ens generava molta incertesa i certa frustració. Des de l'equip educatiu valoràvem que el cas estava estancat i que el jove no feia cap moviment positiu de cares a la seva recent desvinculació, ni tampoc li veiem recursos personals, ni ganes d'empoderar-se. El jove demanava poder viure a un pis assistit, però els professionals que l'atenien els hi generava cert respecte per la incertesa que els generava ja que, el pis on podia accedir, estava gestionat per part de l'equip del pis Bolós i ja estaven sentint un cert rebuig al cas. Als professionals que treballàvem amb ell ens preocupaven bàsicament:

- La seva falta de motivacions, la sensació general que **no feia res**.
- El retraïment físic i emocional.
- La seva ira.
- Bloqueig davant gestions amb l'administració (tramitació de DNI, Registres a la Generalitat...)
- Incapacitat d'acabar els cursos formatius (ESO, PQPI)
- Històries contades amb poca veracitat.
- Poca definició del seu futur

Sobre el cas:

En Sam té 17 anys, apunt de fer-me 18. Actualment cursa un curs de tècnic de so, dintre dels programes de garantia juvenil, prèviament havia deixat l'ESO i un PQPI d'hostaleria. El motiu per deixar els cursos era la falta de motivació. El curs de tècnic de so, tampoc el motivava, però era indispensable estar cursant quelcom per poder cobrar la llei de prestacions, a més, per assistir el curs i aprovar el contingut li donaven 150€ mensuals durant 4 mesos.

Té una relació amb una noia, actualment ella resideix a Austràlia i mantenen la relació a distància.

Dins el servei el jove no té conductes disruptives, compleix mínimament amb els serveis i accepta i compleix les normes. Sí que es mostra molt molest quan se li intimida el seu espai personal i els seus horaris estipulats. Es passa la major part del temps tancat a l'habitació.

Expressa que té molta ira, la focalitza sobretot en la seva família, els educadors que va tenir en els diferents centres on ha passat i els educadors del nostre servei. Explica el seu retraïment físic, estar totes les hores que passa al pis tancat a l'habitació per protegir-nos de la seva ira, expressa que tindria ganes de fer-nos mal quan se li fan segons quines indicacions. Es nega a fer teràpia psicològica.

La seva gran motivació és el gimnàs, aspira a ser culturista mundialment reconegut. En menys d'un any, ha augmentat 18kg de musculació i assisteix a diari als entrenaments. També cal destacar que s'ha canviat tres cops de gimnàs fins el darrer que és el que més especialitat tenen en culturisme. Té molta cura del cos i segueix unes rutines i unes dietes molt estrictes. No surt mai de casa mal pentinat i valora molt el fet de vestir amb roba cara.

Recurrentment arribava al servei explicant que havia tingut baralles i les explicava amb molt detall, mai va arribar amb signes d'haver tingut una baralla ni tenia cap denúncia.

Si fem una mica d'història, l'Oussama, Sam és el nom que es fa dir amb les relacions que té fora del món institucional, va ser tutelat als 9 anys fins ara. Va néixer a Catalunya, fill de pares Marroquins. Va ser criat per la mare i els avis materns, el pare feia entrades i sortides al centre penitenciari. No es va sentir mai estimat i va patir repetitius maltractaments físics i psicològics. Actualment no té cap contacte amb seva família tot i que la seva mare s'intenta a posar en contacte amb ell. El pare es va morir a la presó aquest any i el jove no va mostrar cap tipus d'emoció. Expressa no haver-se sentit mai estimat, en excepció d'aquest any, el qual ha sabut estimar i ser estimat per la seva xicota. Quan ens parla de la seva família tan sols explica els maltractes que li impartien, ho explica amb orgull i detall, se li pot veure cert gaudi amb el seu discurs.

Reflexions de la sessió:

- Durant la sessió queda constància que el cas porta malestar a les persones que porten el cas.
- La Susana posa molta atenció **en que el que no fa, és no fer res**. Sinó que els que està fent es construeixen a ell mateix. I que les nostres expectatives són completament diferents a les del jove. Això genera sentiment de frustració davant els nostres ideals a treballar i els del propi jove
- El fet de cloure's a l'habitació i que a nosaltres ens sembli que està perdent el temps és simplement una sensació, ell s'està construint en la intimitat. El físic és un fet molt notori, per la gran musculació guanyada i també per la importància que el jove concep del seu aspecte físic.
- El jove s'ha construït mitjançant la imatge que projecta als altres, el propi jove explica que no va tenir amics fins que no va ser fort i vestia bé.
- També cal valorar que el jove s'aïlla, tancant-se a l'habitació, per mantenir a ratlla la violència. Sap veure quines conductes li poden portar problemes i les evita.

- És important no menysprear el que al jove sí que el motiva, en aquest cas la musculació, per molt que l'entorn educatiu no li vegi cap tipus de futur, ja que això no li donarà diners un cop surti del pis Bolós.
- El jove aguanta un recurs educatiu, el qual no li agrada, no obstant va a classe i aprova, mostra que hi ha preocupació de futur, ja que sense aquest, no té dret a cobrar la llei de prestacions.
- Respecte a les històries contades per el jove sobre les baralles que manté al carrer, explicades amb tant detall, son fruit de la seva fragilitat.
- Psicològicament, estaria bé saber quina va ser la causa de la primera consulta a la terapeuta, (de petit al CRAE va assistir a teràpia)
- Hem de saber valorar el que sí fa i no el que deixa de fer, tot i que per nosaltres sigui quelcom vital, per ell no ho és. Les coses que per ell son importants sí que les executa, encara que per l'equip educatiu no tinguin cap valor.
- A part de reflexionar sobre el propi jove, també va sortir el tema que com educadors, quan un cas ens remou amb sentiments negatius, és important prendre distància i poder delegar el cas a una altre entitat, en el cas d'haver-hi l'opció.
- El fet de poder portar el cas de l'Oussama a la sessió ens va generar un altre punt de vista, renovant els judicis efectuats i revalorant tan les conductes del jove, com la nostre manera d'actuar.

Irene Morente i Casamitjana

Educadora Social

Pis Bolós de la Fundació Resilis, Girona.